

LAWO
CLASSICS

Metamorfose

FRIDA FREDRIKKE WAALER WÆRVÅGEN – CELLO

INGRID ANDSNES – PIANO

*H*elt fra jeg var liten har jeg fått høre at jeg tidlig viste tegn til å elske klassisk musikk. I en alder av seks år sto jeg og dirigerte hele Bachs tre timer lange juleoratorium fra CD i stua hjemme, med korpartituret til mamma, og da CD-en var ferdig sa jeg «det var ganske bra, nå tar vi det en gang til».

Storesøsteren min begynte å spille fiolin da jeg var to år gammel. Den var vanskelig å ikke «stjele», derfor bestemte vi at jeg også skulle få lov til å begynne å ta timer, men selv da jeg var fire år syntes fiolinlæreren at jeg var for liten. Året etter ringte heldigvis Horten Musikksskole og sa at cellolæreren kunne ta inn en ung elev.

Som tiåring hadde jeg min første time med Aage Kvalbein, han som skulle bli min store inspirasjon. Aage åpnet dørene til den levende musikken. Han fikk all musikk jeg spilte til å klinge så bra, og jeg gledet meg alltid til spilletimene med han. Aage var også den som presenterte all den flotte norske musikken som jeg nå har spilt inn.

Jeg hadde ikke vært cellist i dag hvis det ikke var for foreldrene mine. De la alt til rette for at jeg fikk holde på med det jeg likte aller best, og det er jeg evig takknemlig for.

Å spille inn en solo-CD har vært en drøm så lenge jeg kan huske, og jeg er så glad for at LAWO ønsket å spille inn musikk med meg. Vegard og Thomas, jeg tror ikke det går an å finne bedre mennesker til å inspirere og få meg til å yte mitt beste. Tusen takk, det er en fryd å jobbe med dere!

Jeg er også veldig takknemlig for at Ingrid Andsnes ville spille med meg. Ingrid er en fantastisk pianist, og dette prosjektet har ført til at vi har gjort flere konserter sammen det siste året. Å spille med Ingrid gjør meg til et rikere menneske.

Jeg håper at musikken på denne CD-en vil inspirere andre unge cellister til å spille også de litt mindre kjente verkene som jeg liker så godt. Det finnes så mye bra musikk som fortjener mer oppmerksomhet.

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen

*E*ver since I was very young, I have heard that I showed early signs of a love of classical music. At the age of six, I stood in the living room at home and conducted a CD recording of Bach's entire Christmas Oratorio, using Mama's choral score, and when the CD ended I said "that was pretty good, let's do it again".

My older sister began playing violin when I was two years old. It was difficult for me not to "steal" it, and so we decided that I too should be permitted to take lessons. But although I was four, the violin teacher thought I was too small. Fortunately, Horten Music School called a year later to say that the cello teacher could take a young pupil.

As a ten-year-old, I had my first lesson with Aage Kvalbein, he who was to become my great inspiration. With Aage, the music came alive for me. He made everything I played sound so good, and I always looked forward to my lessons with him. It was also Aage who introduced me to all the splendid Norwegian music that I have recorded.

I would not have been a cellist today, had it not been for my parents. They laid the groundwork for me to be able to do what I like best, and for this I am forever grateful to them.

To record a solo CD has been a dream as long as I can remember, and I am so happy that LAWO wished to record this music with me. Vegard and Thomas, I don't believe there is anyone who could inspire me to do my best more than you have done. It is a delight to work with you!

I am also so very grateful that Ingrid Andsnes was willing to play with me. Ingrid is a fantastic pianist, and as a result of this project we have over the past year performed a number of concerts together. It has been an enriching experience playing with Ingrid.

I hope the music on this CD will inspire other young cellists to also play the somewhat lesser known works that I like so well. There is so much good music deserving of more attention.

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen

Musikken på denne CD-en hører til kjerneverkenene i det norske cellorepertoaret. I sentrum står Griegs cellosonate fra 1883, som fremdeles er det mest kjente internasjonalt, men i kjølvannet er det kommet flere vakre tilskudd. I Monrad Johansens «Suite», Sparre Olsens «Metamorfose» og Sommerfeldts «Mini-suite» kan vi i vekslende grad skimte Griegs stilinnflytelse. Mens Nordheims «Clamavi», som med sitt sterke uttrykk allerede er på stadig flere cellisters repertoar, også internasjonalt, har et helt annet tonespråk.

Undertegnede er blitt bedt av Frida om å skrive litt om verkene. Ikke bare fordi jeg har levd med dem og fremført dem gjennom et langt liv, men også fordi jeg, med unntak av Grieg, har hatt direkte kontakt med komponistene i arbeidet med dem.

Edvard Grieg satt selv ved pianoet da cellosonaten hans ble uroppført i Dresden i 1883. Med seg hadde han en av datidens store tyske cellovirtuoser, Fr. W. Ludvig Grützmacher. Verket ble raskt populært, og det forbausent egentlig komponisten, som selv syntes han slet med både inspirasjonen og skaperkraften på den tiden. Mottakelsen var derfor desto gledeligere. I dag holder sonaten fremdeles sin plass på repertoaret til cellister rundt om i verden. Med sin energi, iørefallende vakre melodier, lekende danserytmer og dramatisme høydepunkter har den gledet et stort publikum.

Sonaten har tre kontrasterende satser. I førstesatsen kastes vi straks inn i en virvlende strøm som vokser i intensitet. Det plutselige lyriske sidetemaet danner en lys og bekymringsløs kontrast, og med disse kontrastene leker han seg i vakre dialoger mellom instrumentene. Det er ikke vanskelig å gjenkjenne elementer fra Griegs tidligere verker. Dette gjelder ikke minst i andresatsens prosesymsaktige tema, som minner oss om «Hyldningsmarsj til Sigurd Jorsalfar», her krydret med utsøkte harmonier. I siste satsen starter han med en slags tradisjonell hoving eller lokk som samler folk til dansen, her en feiende halling. Interessant er det hvordan han bruker hallingmotivet i dur og langsomt tempo til å lage et vakkert sangbart sidetema.

Sonaten er et godt eksempel på musikk som har sin styrke ikke først og fremst i det dyptloddende og komplekse, men i en ukomplisert emosjonell kommunikasjon som treffer mennesker direkte.

«Balladische Suite» kalte **David Monrad Johansen** verket da han skrev det i 1943. Men da det ble spilt igjen i 1968, var det omarbeidet og het «Suite op. 24», og det er denne utgaven som spilles i dag.

Suiten har fem satser, med velbalanserte uttrykkskontraster. Formen bindes sammen av en solokadens for celloen mot slutten av sistesatsen, hvor motiver fra alle satsene kombineres.

Det folkemusikalske kommer sterkt fram i første sats, hvor han fantaserer i improvisatorisk stil over skønne melodier og energiske passasjer. Satsen går rett over i en enkel sangbar aria, avbrutt av et lekende midtparti. Komponisten var selv svært beskjeden på vegne av verket. Men en ting var han klar på: at det han hadde lyktes best med, var tredjesatsen «Danza». Musikken her beskriver ifølge ham selv mørke mystiske «skyggedamer», som danser seg gradvis opp i en ekstase, for så å forsvinne like plutselig som de kom. Fjerde sats, «Elegi», kom til på et litt senere tidspunkt enn de andre. Denne har en tyngde og dybde i seg, med et fortroingsfullt og nesten salmeaktig midtparti, litt etter modell av Gabriel Faurés berømte elegi for samme besetning. Og i siste satsen var komponisten klar på hva han ville skildre: Sydvestvinden i skaret i Nord-Norge. Man kan formelig kjenne stormkastene i passasjene.

Monrad Johansen viser i suiteen stor kyndighet i hvordan han bruker instrumentene. Gjennom sin personlige bruk av modalitet og folkemusikalske elementer har han funnet fram til en karakteristisk og gjenkjennelig stil i den «post-griegske» tradisjonen.

Carl Gustav Sparre Olsen var en allsidig musiker og en viktig brikke i norsk musikkliv på 1900-tallet. Som ganske ung spilte han i underholdningsorkester og danseorkester, samtidig som han studerte kom-

posisjon med avantgardisten Fartein Valen. Senere, under Berlin-studiene, var det Hindemith og Schönberg som var blant foreleserne. Foruten disse påvirkningene var han hele livet forankret i norsk folkemusikktradisjon, noe som kommer klart fram i hans «Metamorfose for cello solo» fra 1982. Typisk for den modne alder er gjerne at man dyrker det enkle uttrykket, som her gjennom et enslig soloinstrument. Vi introduseres for et vakkert motiv med folkemusikalske trekk, som han spinner videre på gjennom satsen som en metamorfose. Melodien gjør hele tiden små forsøk på å frigjøre seg fra fiss-moll-forankringen, og bygger seg opp til et intensitetsmessig klimaks mot slutten. Men lander alltid tilbake på den trygge folkemusikalske tonaliteten. Komponisten var gammel og bodde i Sjusjøen-området da vi samarbeidet. Kontakten kunne ofte være å spille inn i telefonrøret. I kommentarene og samtalene fikk man et sterkt inntrykk av en vennlig og beskjeden mann, med stor kyndighet og dypt musikalsk engasjement.

Ole Stein Sommerfeldts «Mini-suite» er et slående eksempel på hans minimalistiske idealer. Ikke alle kan trylle fram en meningsfylt firesatsig suite med en samlet varighet på tre minutter. Verket er skrevet i 1976 til et lite barn, Aristeia Caridis (ja, det er datter av dirigenten). Og det er unikt hvordan han klarer å skildre et barns verden, med sine brå følelsesmessige vekslinger mellom enkel og glad lek, og undring og nysgjerrighet på livet. Vi som fikk gleden av å kjenne Sommerfeldt, var fascinert av hans evne til selv å bevare den barnlige lekenheten livet gjennom. Det faktum at temaene i suiteen er utledet av hverandre, gir et overbevisende form-messig helhetssinntrykk.

Da **Arne Nordheim** på slutten av syttitallet fikk det ærefulle oppdraget å skrive en cellokonsert for Mstislav Rostropovitsj, gikk han grundig til verks. For å lære mer om celloens muligheter kom han først til undertegnede og ville skrive et kortere verk for cello solo. «Clamavi», som var ferdig i 1980, skulle vise seg å bli mye mer enn et «øvelsesverk».

Komponisten selv betegnet det senere som et av sine mest personlige verk, og var tidlig klar på at dette var musikken han ville ha i sin egen begravelse.

Ordet «Clamavi» er hentet fra den latinske utgaven av Salmenes bok, hvor David skriver: «Domine clamavi ad te festina mihi, Exaudi vocem meam clamantis ad te.» (Herre jeg roper til deg, skynd deg og hjelp meg. Lytt til min røst når jeg roper til deg). Hovedmotivet er som en tonesettelse av ordet Clamavi, og hele verket er bygd som et rop, hvor motivene strever seg oppover fra mørket mot lyset.

Aage Kvalbein

The music on this CD embodies some of the core works of the Norwegian cello repertoire. At the centre is Grieg's cello sonata from 1883. It is still the best known internationally, but in its wake have come a number of beautiful new compositions. In David Monrad Johansen's "Suite", Sparre Olsen's "Metamorfose", and Sommerfeldt's "Mini-suite" we can glimpse the influence of Grieg's style, while Nordheim's "Clamavi", which with its strong musical expression already graces the repertoire of an increasing number of cellists, has a completely different tonal language.

This writer was asked by Frida to pen a few words about the works, not only because I have lived with them and performed them in the course of a long life, but also because I have had, with the exception of Grieg, direct contact with the composers in my work with them.

Edvard Grieg was himself at the piano when the cello sonata was premiered in Dresden in 1883. With him was one of the great German cello virtuosos of the day, Fr. W. Ludvig Grützmacher. The rapid popularity of the work actually astonished the composer, who felt he was struggling with inspiration and creative energy at the time. Its reception was thus all the more gratifying. Today the sonata continues to maintain its place in the repertoire of cellists around the world. With its energy, strikingly beautiful melodies, playful dance rhythms and dramatic climaxes it has delighted a wide audience.

The sonata has three contrasting movements. In the first movement we are cast straightaway into a swirling current that increases in intensity. The sudden lyrical secondary theme creates a bright and lighthearted contrast, and with these contrasts he engages playfully in lovely dialogues between the instruments. It is not difficult to recognize elements from Grieg's own earlier works. This is especially the case in the second movement's procession-like theme, which is reminiscent of the "Homage March to Sigurd Jorsalfar",

here sprinkled with exquisite harmonies. In the last movement he begins with a kind of traditional call to the dance – here a spirited halling. Particularly interesting is his use of the halling motif in a major key and slow tempo to create a beautiful, melodious secondary theme.

The sonata is a good example of music whose strength derives not primarily from plumbing depth and complexity, but rather from uncomplicated emotional communication that impacts listeners directly.

"Balladische Suite" was the title **David Monrad Johansen** gave the work when he wrote it in 1943. But when it was played again in 1968, it had been revised and was called "Suite op. 24", and it is this version that is played today.

The suite has five movements with well-balanced contrasts in expression. The form is bound together by a solo *cadenza* for the cello toward the end of the last movement, which combines motifs from all the movements.

Elements of traditional music emerge clearly in the first movement, in which Monrad Johansen improvises over beautiful melodies and vigorous passages. The movement proceeds directly into a simple melodious aria, interrupted by a playful middle section. The composer himself was exceedingly modest when speaking of the work, but on one point he was clear: that he had succeeded best with the third movement, "Danza". The music here describes, as he himself put it, dark, mysterious "shadowy ladies" who dance themselves into an ecstatic frenzy before vanishing as suddenly as they appeared. The fourth movement, "Elegi", was written somewhat later than the others. It has a certain gravity and depth to it, with a hopeful and almost hymn-like middle section, a little on the model of Gabriel Fauré's famous elegy for the same instrumentation. And in the last movement the composer knew clearly what he wanted to portray: the southwest wind in the mountain clefts in northern Norway. One can veritably feel the heavy gusts in these passages.

In the suite, Monrad Johansen demonstrates remarkable proficiency in how he uses the instruments. Through his personal use of modality and elements of traditional music, he found his way to a characteristic and recognizable style in the "post-Grieg" tradition.

Carl Gustav Sparre Olsen was a versatile musician and an important figure in the musical life of Norway in the 1900s. As a young man he played in dance orchestras, while at the same time studying composition with the avant-gardist Fartein Valen. Later, while studying in Berlin, he attended lectures by Hindemith and Schoenberg. Besides these influences, he was throughout his life deeply rooted in Norwegian traditional music, something that is clearly evident in his "Metamorfose for solo cello" from 1982. It is typical for a composer in later years to cultivate a simple form of musical expression, as here, using a lone solo instrument. We are introduced to a beautiful motif reminiscent of traditional music, on which he elaborates throughout the movement like a metamorphosis. The melody makes small attempts the entire time to liberate itself from its F sharp minor anchoring, and it builds in intensity to a climax toward the end. But it always lands back in the tonality of traditional music. The composer was elderly and living in the Sjusjøen area when we collaborated. Our contact would often amount to playing to each other over the telephone. From comments and conversations, one was left with a strong impression of a friendly and modest man of exceptional knowledge and deep involvement in his music.

Oistein Sommerfeldt's "Mini-suite" is a striking example of his minimalistic ideals. Not everyone can conjure up a meaningful four-movement suite lasting a total of three minutes. The work was written in 1976 and dedicated to a little child, Aristeia Caridis (yes, the daughter of the conductor). And he succeeds in a unique way to depict a child's world, with its sudden emotional shifts between simple, happy play, and wonder and curiosity about life. We who had the pleasure of knowing Sommerfeldt were fascinated by his own ability to retain a childlike playful spirit throughout

his life. In terms of form, the fact that the themes derive from one another leaves the impression of a convincing whole.

When **Arne Nordheim** received the honourable task of writing a cello concerto for Mstislav Rostropovich at the end of the 1970s, he left no stone unturned. In his investigation of the cello's possibilities, he came first to this writer, wanting to compose a shorter work for solo cello. "Clamavi", which was completed in 1980, proved to be more than a "preliminary exercise".

The composer himself later described it as one of his most personal works and said early on that this was the music he wished to have at his own funeral.

The word "Clamavi" is taken from the Latin edition of the Book of Psalms, where David writes: "Domine clamavi ad te festina mihi, Exaudi vocem meam clamantis ad te." (Lord, I cry unto thee: make haste unto me; give ear unto my voice, when I cry unto thee.) The main motif is like the word Clamavi set to music, and the entire work is structured as a cry, in which the motifs strive upwards from darkness toward the light.

Aage Kvalbein

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen er en norsk cellist med en lang og solid bakgrunn. Hun startet å spille som 5-åring ved Horten Kulturskole. I 1998 ble hun tatt opp som elev ved Barratt Due Musikk institutt, og i seks år hadde hun undervisning med professor Aage Kvalbein. Frida Fredrikke fullførte sin bachelor ved Norges musikkhøgskole våren 2011 med professor Truls Mørk. Hun har også i flere år studert med professor Frans Helmerson. Våren 2014 fullførte Frida Fredrikke master etter to år ved Edsberg Slott, Kungliga Musikhögskolan i Stockholm, med professor Torleif Thedéen.

Frida Fredrikke har vunnet priser og mottatt stipend både nasjonalt og internasjonalt: «Young Musician» i Tallinn, Antonio Janigro International Cello Competition i Porec, Arve Tellefsens musikkpris, RWE Dea musikkstipend, Järnåkerstipendiet og «Wesselpriisen» fra Det Norske Selskab. Hun har gjort seg bemerket som solist med en rekke orkestre i inn- og utland, deriblant Oslo-Filharmonien, Kringkastingorkestret, Münchner Rundfunkorkester, Zürich Kammerorkester, Kaunas Philharmonic, Göteborg Symfoniorkester og Kongelige norske marines musikkorps.

Etter fullført masterstudium begynte Frida Fredrikke i jobb som solocellist i det Kungliga Hovkapellet, Kungliga Operans Orkester i Stockholm. Nå er hun frilans cellist i Oslo, og er ettertraktet både som kammermusiker og vikar som gruppeleder i de norske orkestrene. Som cellosolist får Frida Fredrikke jevnlig oppdrag med ulike orkestre. Hun er også fast gruppeleder i strykeorkesteret Ensemble Allegria. Siden høsten 2016 har hun vært høyskolelektor i cello og kammermusikk ved Musikk på Majorstua og turnerer med skolekonserten «Aleine med tankane» i regi av Kulturtanken.

Celloen Frida Fredrikke spiller på er laget av Nicolas Lupot, 1823, og er utlånt av Dextra Musica, Norge.

Frida Fredrikke Waaler Wærvågen is a Norwegian cellist with a long and impressive list of accomplishments. She began lessons at the Horten Music School at age five. In 1998 she was accepted at Barratt Due Institute of Music in Oslo, where she studied for six years with Professor Aage Kvalbein. Frida Fredrikke studied with Professor Truls Mørk at the Norwegian Academy of Music, completing a Bachelor's degree in the spring of 2011. She has also studied with Professor Frans Helmerson. In the spring of 2014, Frida Fredrikke completed a Master's degree following two years of study with Professor Torleif Thedéen at Edsberg Castle, Royal College of Music, in Stockholm.

Prizes and scholarships Frida Fredrikke has won, both nationally and internationally, include: International Competition Young Musician in Tallin, Estonia; the Antonio Janigro International Cello Competition in Porec, Croatia; Arve Tellefsen's Music Award; RWE Dea Music Scholarship; the Järnåker stipend; and the Wessel Prize awarded by the Norwegian Society. She has made her mark as a soloist with orchestras at home and abroad, including Oslo Philharmonic Orchestra, the Norwegian Radio Orchestra, the Munich Radio Orchestra, the Zurich Chamber Orchestra, Kaunas City Symphony Orchestra, Gothenburg Symphony Orchestra, and the Royal Norwegian Navy Band.

Upon completion of her Master's degree, Frida Fredrikke began as solo cellist with the Royal Swedish Opera Orchestra in Stockholm. She is now a freelance cellist based in Oslo and is in frequent demand as chamber musician and substitute principal cello with Norwegian orchestras. Frida Fredrikke appears regularly as cello soloist, and she serves also as principal cello in the string orchestra Ensemble Allegria. Since the autumn of 2016 she has been on the faculty of "Musikk på Majorstua" as lecturer in cello, and she performs at Norwegian schools with her programme "Aleine med tankane" under the auspices of "Kulturtanken".

Frida Fredrikke plays a Nicolas Lupot cello from 1823, kindly lent to her by Dextra Musica.

Ingrid Andsnes har etablert seg som en av Norges fremste pianister. Med sitt energiske spill og formidlingsevne er hun en musiker som skaper nær kontakt med sitt publikum. I 2015 ga hun ut sin første solo-CD, med Beethovens monumentale «Diabellivariasjoner» for plateselskapet Simax, sammen med en nyskrevet Diabellicadenza av Lars Petter Hagen. Utgivelsen hostet strålende kritikker i norsk og utenlandsk presse, blant annet i New York Times. Hun debuterte samme høst i Carnegie Hall med samme program til stående ovasjoner.

Ingrid har samarbeidet med mange av de fremste musikerne i Norge, som Solveig Kringelbotn, Håvard Gimse, Arve Tellefsen og Det Norske Solistkor. Hun har deltatt som solist og kammermusiker på Norges største festivaler, blant annet Festspillene i Bergen, Oslo Kammermusikkfestival, Ultimafestivalen, Nordland Musikkfestuke, Hardanger musikkfest og Olavsfestdagene i Trondheim. Hun har vært solist med flere norske orkestre, blant annet Kringkastingssorkesteret og Bergen Filharmoniske Orkester, og i 2010 spilte hun inn Mozarts klaverkonsert nr. 12 i A-dur med Telemark Kammerorkester. Hun har også medvirket på flere plateinnspillinger, blant annet med Det Norske Solistkor.

Ingrid er en musiker som formidler med en insisterende ærlighet og kjærlighet til alle epoker av den klassiske musikken. Hun gjør blant annet dypdykk i samtidsmusikken og har samarbeidet med flere komponister, som Lars Petter Hagen, Marcus Paus, Julian Skar og Ørjan Matre. Samtidig er Ingrid en som gjerne utforsker nye uttrykksformer, blant annet bestilte og fremførte hun «Duett for solo piano», et verk for solo piano og samtidsdanser, av Ørjan Matre. I 2018 har hun og Julian Skar samarbeidet om «Exhaust and Renew», en utgivelse med pianobaserte komposisjoner.

Ingrid kommer opprinnelig fra Karmøy i Rogaland. Hun har studert, som sin bror Leif Ove, hos professor Jiri Hlinka ved Barratt Due Musikkinstitut, og

Ingrid Andsnes (born 1978 in Karmøy, Norway) is a highly accomplished pianist and one of Norway's most endearingly passionate musicians. Her love for music is as inspiring as her joy in performing is striking.

In 2015 Ingrid released her debut solo CD featuring the monumental "Diabelli Variations" by Beethoven and "Diabelli Cadenza" by the Norwegian composer Lars Petter Hagen. The recording received glowing reviews in the international press, including the New York Times, and it served as a springboard to a performance at Carnegie Hall, where she received a standing ovation.

Ingrid has performed as soloist with a number of Norwegian Orchestras, including the Bergen Philharmonic Orchestra and the Norwegian Radio Orchestra. In 2010 she recorded Mozart's Piano Concerto no. 12 with the Telemark Chamber Orchestra.

In collaboration with some of Norway's finest musicians, including Solveig Kringelborn, Arve Tellefsen, Håvard Gimse, and the Norwegian Soloists' Choir, Ingrid has made a significant contribution to concert life at home and abroad. She is a popular festival musician and performs at leading classical music festivals in Norway, among them the Bergen International Festival, the Ultima Oslo Contemporary Music Festival, the Oslo Chamber Music Festival, the St. Olav International Festival, the Nordland Music Festival, and the Hardanger Music Festival.

In recent years, Ingrid Andsnes has also enjoyed exploring the pianist's role outside the traditional boundaries of classical music. She often collaborates in contemporary music projects, working with composers such as Ørjan Matre, Marcus Paus, Julian Skar and Lars Petter Hagen. She has performed Ørjan Matre's "Duet for solo piano" – a work for piano and contemporary dancer – written especially for her. In 2018 she collaborated with Julian Skar on the release "Exhaust and Renew", with piano-based compositions.

har tatt sin Master in Performing Arts hos professor Joan Havill ved Guildhall School of Music and Drama i London. Hun har vunnet både nasjonale og internasjonale priser for sitt spill, blant annet Janáček-prisen i Firkusny-konkurransen i Tsjekkia.

Ingrid studied with Professor Joan Havill at the Guildhall School of Music and Drama in London and with Professor Jiri Hlinka at Barratt Due Institute of Music in Oslo. She has won both national and international prizes, among them the Janáček Prize at the Firkusný Competition in the Czech Republic in 2003. In Norway she has received a number of prestigious grants, including a three-year work scholarship from Government Grants for Artists.

CARL GUSTAV SPARRE OLSEN (1903–1984)

1 **Metamorfose, op. 80, nr. 2**__05:08

OISTEIN SOMMERFELDT (1919–1994)

2 **Mini-suite for cello solo, op. 43**__03:43

ARNE NORDHEIM (1931–2010)

3 **Clamavi (1980)**__11:00

DAVID MONRAD JOHANSEN (1888–1974)

Suite for cello og piano, op. 24

4 I. **Fantasia**__03:07

5 II. **Aria**__03:31

6 III. **Danza**__01:58

7 IV. **Elegi**__04:46

8 V. **Finale**__05:16

EDVARD GRIEG (1843–1907)

Sonate for cello og piano, op. 36

9 I. **Allegro agitato**__09:26

10 II. **Andante molto tranquillo**__06:19

11 III. **Allegro**__11:41

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 23–26 JANUARY 2017

PRODUCER: VEGARD LANDAAS

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: VEGARD LANDAAS

MASTERING: THOMAS WOLDEN

PIANO TECHNICIAN: THRON IRBY

BOOKLET NOTES: AAGE KVALBEIN

ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER DESIGN: ANNA-JULIA GRANBERG/BLUNDERBUSS

ARTIST PHOTOS (WAALER WÆRVÅGEN): ANNA-JULIA GRANBERG/BLUNDERBUSS

ARTIST PHOTO (ANDSNES): TOMAS MOSS

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:

ARTS COUNCIL NORWAY

FUND FOR PERFORMING ARTISTS

INGERID, SYNNØVE AND ELIAS FEGERSTEN'S FOUNDATION FOR NORWEGIAN COMPOSERS

AND PERFORMING ARTISTS

NORWAY CLUB / THE WESSEL PRIZE

LAWO
CLASSICS

LWC1150 © 2018 LAWO © 2018
LAWO CLASSICS www.lawo.no